

XVIII TAVALINE PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine Js 55:1-3)

Lugemine prohvet Jesaja raamatust:

Kuulake, kõik janused, tulge vee juurde. Ka see, kellel pole raha, tulgu, ostku ja söögu! Tulge, ostke, ilma et te maksaksite hõbedas, ostke veini ja piima. Miks te kaalute hõbedat selle eest, mis ei toida, ja oma vaevatasu selle eest, mis ei küllasta. Kuulake ometi mind, siis saate hästi süüa ja nautida hõrgutavaid roogi. Pöörake oma kõrv minu poole ja kuulake, siis jääte elama. Ja ma teen teiega igavese lepingu ja jään sellele ustavaks, nii nagu ma olen ustav oma sulasele Taavetile. See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 145:8-9. 15-16. 17-18 R: 16)

R: Issand, Sina täidad kõik, mis elab, ja millest Sul on hea meel.

Issand on armuline ja halastaja,
kannatlik ja suur helduse poolest.
Issand on hea kõigile
ja tema halastus on üle kõigi ta tegude.
R:

Kõikide silmad on ootavalt Sinu peal
ja Sa toidad neid õigel ajal.
Sina avad oma käe
ja täidad kõik, mis elab, ja millest Sul on hea meel.
R:

Issand on õige kõigil oma teedel
ja püha kõigis oma tegudes.
Issand on ligi kõigile, kes teda appi hüüavad,
kõigile, kes teda tões appi hüüavad.
R:

(Teine lugemine Rm 8:35.37-39)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast roomlastele:

Vennad, kes suudaks meid lahutada Kristuse armastusest? Kas kitsikus või häda, tagakiusamine või nälg, külm, oht või mõök? Sest kõigest sellest me saame võitu tema kaudu, kes ta meid on armastanud. Ma olen kindel, et ei surm ega elu, ei inglid ega taevaväed, ei olev ega tulev, ei kõrgus ega sügavus, ei vägivald ega ükski loodu ei suuda meid lahutada Kristuse armastusest –armastusest, mis on Kristuses Jeesuses, meie Issandas.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 14:6)

Halleluuja. Mina olen tee ja tõde ja elu,
keegi ei pääse Isa juurde teisiti kui minu kaudu. Halleluuja.

(Evangeelium Mt 14:13-21)

Lugemine püha Matteuse evangeeliumist:

Kui Jeesus Ristija Johannese surmast kuulda sai, läks ta paadiga inimtühja paika ja tahtis seal üksinda olla. Aga kui rahvahulgad linnades sellest kuulsid, läksid nad teele ja tulid jalgsi tema juurde. Ning kui Jeesus paadist välja astus, nägi ta suurt rahvahulka. Tal hakkas neist kahju ja ta tegi terveks nende haiged. Aga kui õhtu kätte jõudis, tulid tema jüngrid tema juurde ja ütlesid: “See paik siin on asustamata ja aeg on juba hiline. Lase nüüd rahvahulkadel ära minna, et nad läheksid ümberkaudsetesse küladesse ja ostaksid endale toidupoolist.” Aga Jeesus kostis neile: “Neil ei ole tarvis ära minna. Andke teie neile süüa!” Nemad vastasid: “Meil ei ole rohkem kui ainult viis leiba ja kaks kala.” Siis Jeesus ütles: “Tooge need siia, minu juurde!” Ja Jeesus käskis rahvahulkadel maha istuda, võttis need viis leiba ja kaks kala, vaatas üles taevasse, õnnistas, murdis, ja andis oma jüngritele, et nemad jagaksid rahvale. Ja kõik sõid ja said söönuks, ning ülejäänud leivapalu koguti kokku kaksteist korvitäit. Aga neid, kes olid söönud, oli ligi viis tuhat meest, peale nende veel naised ja lapsed.

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kui keegi ütleb: “Mul on väga kahju, tunnen südamest kaasa...”, siis mis on selle tunde taga, mis sunnib inimest teisele niimoodi ütlema või isegi talle otseste tegudega appi tulema? Ilmselt on siira abivalmiduse kõrval lisaks tegemist ka sooviga olla iseenda silmis hea ja

vastutulelik, tunda end hea inimesena ning pakkuda seda head teistelegi. Niisiis, abivajajat aidates aidatakse ka iseennast, et kõigi elus ette tulevate eksimuste ja läbikukkumiste kõrval võiks inimene tunda heameelt, et tal on ka häid tegusid, mida pole häbi Jumalalegi ette näidata.

Paraku me teame, et inimese igatsust heade tegude järele on võimalik manipuleerida, panna teda aitama neid, kes seda ei vaja, kes tema headust kuritarvitavad. Seega tuleb ikka järele mõelda, et iseenda aitamise kõrval peab meie püüdlustest olema abi just neile, kellele tuleb tõepoolest kaasa tunda.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, inimesel ei ole õigust Jumalalt, oma Loojalt, midagi nõuda. Arusaamine, et jumalaid saab ainult paluda, on olnud omane praktiliselt kõikidele religioonidele. Teisalt on palumise juures nii mõndagi vastuolulist: see eeldab võimalust justkui Jumal ei teaks, mida inimene vajab, nii et tema loodud olend peab kaeblikult vingudes kõva häält tegema, et oma Looja tähelepanu äratada.

Mingis mõttes võib palve kõlada vahel ka etteheitekena: kui keegi on enda arvates täitnud Jumala käske ja elanud tema seaduste kohaselt, kuid Jumal ei ole hoidnud teda saatuselöökidest, siis võib inimene leida endal nurinaks õiguse olevat. Samuti võib palve kõlada kavaldamisena, kui tegelikult pole Jumala abi mitte millegagi ära teenitud, aga paluja lähtub sellest, et küsija suu peale ju ei lööda –ja proovida võib ikka, ehk läheb läbi!

Palve ei piirdu siiski ainult abi palumisega, vaid selles saab väljendada ka tänu ja kiitust. Kuid sellelgi palveviisil on oma tume ääreala, kui näiteks keegi tänab Jumalat oma vaenlast tabanud õnnetuse eest. Näiteks nagu me loeme 3. psalmist: “Tõuse, Issand, päästa mind, mu Jumal! Sest kõiki mu vaenlasi oled Sa löönud vastu lõugu, Sa oled murdnud õelate hambad. Issanda käes on pääste. Su rahvale tulgu sinu õnnistus!” (Ps 3:8-9) Niimoodi palvetaja peab olema oma õiguses ikka väga kindel, kartmata, et äkki on hoopis tema ise Jumala ees see vaenlane, kes on karistuse ära teeninud.

Armsad õed ja vennad, argielus tuleb paljudel meist Jumal vaid harva meelde. Alles siis, kui midagi hakkab viltu minema – keegi jääb haigeks või ees ootab mõne raske probleemi lahendamine -, alles siis kutsub inimene Jumalat appi. Ta loodab, et ehk Jumal arvestab inimliku lühinägelikkuse ja

rumalusega ja ei vaata tema palvete omakasupüüdlikkuse peale. Ehk hakkab Jumalal temast siis viimaks lihtsalt kahju...

Kuid päris ilma vaevata ei saavuta inimene Jumala juures midagi. Ka need, kellest Jeesusel kahju hakkas ja kelle haiged ta terveks tegi, olid ju võtnud ette vaevarikka jalgsirännaku; see tähendab, nad olid näidanud välja oma head tahet Jumalat otsida. Nii kõlavad Jeesuse sõnad nende kohta isegi mõnevõrra ülekohtuselt: “Nad on nagu lambad, kellel ei ole karjast”. Tema ise on ju see karjane, kelle juurde on nad kõik läbi raskuste kohale tulnud... Kuid samas kinnitab Jeesus teoga, et just nii ta oma ülesannet mõistabki –ta hoolitseb oma lammaste eest, toidab nii nende ihu kui hinge.

Me võime uskuda, et Jeesus on ka meie jaoks kusagil seal, või tegelikult siinsamas, ja ilmselt on tal põhjust meile kaasa tunda meie inimliku piiratuse ja omakasupüüdlikkuse pärast. Meie aga peame saama üle häbist tema poole pöörduda. Võibolla tuleks meil vahel oma palve sõnastada lihtsalt teisiti: “Armas Jumal, õpeta mind sind teenima – äkki saan mina Sind kuidagi aidata?”... Aamen.